

7 серпня громадськість Жидачівщини прощалась із загиблим воїном – 31-річним Мар'яном Івановичем Козаком та проводжала новітнього Героя на місце його останнього спочинку...

Молоде життя обірвала ворожа куля. Це сталося в ніч з 2 на 3 серпня 2015 року. Бойова машина, в якій на завдання їхав Мар'ян із побратимами, потрапила під обстріл бойовиків. Внаслідок потраплення снаряду поранення отримало п'ятеро бійців та двоє загинуло. Смертельних травм зазнали Мар'ян Козак та військовий із Мукачєва Олександр Павлюк.

Довгою була дорога додому. Кілька днів рідним довелося чекати, поки їхнього неживого сина привезуть до рідної домівки. Доправити тіла загиблих взялися наші волонтери та небайдужі люди.

6 серпня близько 9 ранку жителі сіл Дем'янки-Наддністрянської, Заріччя, Пчан, Турад, Іванівців та сусідніх сіл на колінах зустрічали загиблого Героя. Люди вийшли на узбіччя дороги з квітами, запаленими лампадками, вигуками «Герої не вмирають» вітали полеглого Мар'яна Козака. «Мар'янчику, що з тобою сталось?! Встань, подивись, скільки людей прийшло тебе зустрічати. Встань, синочку!» - голосила мати. «Таточку, таточку», - кликала батька старша донечка. Розпач та сльози рідних, які втратили опору й надію в житті, краями серце. В усіх на устах так і завмерло німе запитання: «Чому, за яку провину гинуть такі молоді хлопці? Чому сиротами лишаються рідні та близькі люди?!»

До рідного порогу Мар'яна несли на руках, а потім тиха молитва й німе прощання з воїном, що гідно виконував свій обов'язок...

Чин похорону відбувся наступного дня, 7 серпня. Провести Героя в його останню мандрівку прийшли кілька сотень людей, волонтери, побратими, військовослужбовці, представники влади різного рівня, духовенство на чолі з деканом Жидачівським отцем-мітратом Василем Юривим.

Мар'ян Іванович Козак народився 20 липня 1984 року в с. Іванівцях, у 1999 р закінчив Жидачівську ЗОШ №1, навчався в Жидачівському ПТУ №81. Служив у прикордонних військах. В останні роки працював у Жидачівському водоканалі. У 2008 році одружився, виховував разом з дружиною діточок. В цей сонячний серпневий день прощався загиблий Мар'ян із батьками, сестрою, братами, дружиною, своїми діточками, усіма рідними та знайомими...

«Він стояв за нас. Він боронив рідну землю», - скаже парох о. Михайло. А ще священник закличе не бути байдужими: «Якщо тобі Бог дав можливість бути підприємцем - допоможи солдатам. Якщо тобі Бог дав бути при владі - подбай про тих солдат, що охороняють наш спокій. Якщо ти нічим більше не можеш допомогти як лише молитвою, то віднайди час помолися за тих живих, які стоять на передовій, та за мертвих, що загинули, захищаючи рідну землю».

В останню дорогу Мар'яна Козака несли його побратими на своїх плечах. Востаннє загиблій прощався з рідною церквою, в якій не раз слухав слово Боже та настанови священника, прощався з рідним селом, у якому зростав та мужнів...

Мар'ян Козак повернувся додому, до рідного села й знайшов тут свій вічний спочинок. З останнім словом до присутніх про свого друга, сусіда, однокласника звернувся Олег Щур.

Почесна варта вшанувала воїна сальвою.

Командир відділення 128-ї бригади Андрій Саф'яник: «Мар'ян – це золота людина. Ми разом пліч-о-пліч воювали, відпочивали. Тільки кудись потрібно їхати чи зробити - Мар'ян перший. Поки всі спали, він встигав на всіх зготувати сніданок, дбав, щоб всім всього вистачало. Мар'ян вже мав бути вдома, але нас немає кому замінити.

Він був надійним та вірним другом. Всім нам його дуже бракуватиме...»

Андрій Саф'яник вже повернувся на передову. Бійці збирають фотографії, на яких з ними їхній побратим Мар'ян Козак. Ці світлини - остання пам'ять про Героя.

Оксана Франків.

На фото М. Козак із побратимами в зоні ведення АТО.